



Iktatószám

## Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

614.71

Hely

Idő

"1911"

Személy

Szerző Vulpes  
Cím Pesti levegő.Forrás: Az Újság

Bp.

(Hely)

1911

IX/17.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

XXIX.

## A pesti levegő.

Kiváncsi vagyok, vajjon a levegőt le lehet-e fotografálni? Ugy tudom, hogy nem. De azt hiszem, hogy igen.

Mi kell hozzá? Egy nagyon jó fotografáló masina, a mit beállítok a semmire. És fotografálok. És lesz egy lemezem, a melyen nincs semmi. Ezt a lemezt aztán nagyobbítom. Mondjuk tizszeresre. És még mindig nincs rajta semmi. Nagyobbítom tehát a tizszerest ismét tizszeresre. (Csak egy darabját kell nagyobbítani. Az elég.) Most már százszoros nagyításom van, s lehet, hogy még ezen se látok semmit. Akkor újra nagyobbítom tizszeresre, és esetleg még egyszer. Most már tizezerszeres nagyításom van a levegőről. És tizezerszeres nagyításban egy porszem már akkora, mint a kis ujjam körme, egy bacillus már szaladgáló állatka, egy szemernyi korom már akkora, mint egy jól megtermett fej.

De ha még most se látok valamit, egyszerűen nagyítok még egyszer, vagy kétszer, vagy ötször, vagy tizszer. És ha így se sikerül, tökéletesítem a gépet, vagy komprimálok a levegőt, vagy kieszelek valami különös eljárást, valami festési módszert, vagy egyebet, de lehetetlen, hogy végre is ne lehessen a levegőt lefotografálni.

Hogy mire jó ez? Hát először is szép látványosság. Egy csepp víz, egy darabka sajt, egy makulányi sőr ezerszeres nagyításban lefotografálva olyan, mint a Place de l'Opera nyüzsgő,

vonagló, izgó-mozgó tömegeivel. Ilyenforma lehet a levegő is, vagy talán még mozgalmasabb, még élénkebb, még érdekesebb.

Aztán az orvosnak gyönyörű tanulmány lehet a lefotografált levegő. Csak ránéz s mingyárt sokkal többet tud, mint egy sereg konzilium után. Ha előtte a fotográfia, ujjal mutogathat a nyüzsgő figurákra:

— Aha, ez a vesszőalaku, ez a kolera. Ez itt mellette a sárgaláz. Amott balról a tuberkulózis ó nagysága sűrög. Itt jobbfelől a vérbaj röpköd. Amott szélről a skarlát bujkál. Ez itt oldalt a himlő. Amaz a tifusz, a mely olyan respektust keltő sokaságban jelent meg.

Ha az ember nyaralni akar, vagy esetleg telelni, fotográfia szerint válogatja meg a helyet, hogy hová utazzék. A hol kevés a por, kevés a korom, kevés a betegség-féreg, a hol millió bacillus helyett csak tizenöt-husz uszkal a levegőben, az a kellemes nyaralóhely.

És megszűnik minden szédelés a friss, jó, tiszta hegyi levegővel. Nekem beszélhetnek a prospektusok, a mit akarnak, egyszerűen lekapom a levegőt a kodakommal, s mingyárt tudom, hogy hányat ütött az óra. A hol jó képet kapok, ott letelepszem hosszabb időre, a hol tulnépes a fotográfia, onnét rohanva sietek tovább.

Az egész találmány pedig arra volna jó, hogy végre-valahára megláthatnók a maga teljes valójában a pesti levegőt. Hát az nagyszerű lehet, nem hiszem, hogy volna még egy város a világon, a mely szebb, mozgalmasabb, vidámabb és érdeke-

sebb képeket tudna produkálni.

Például lefotografálok a levegőt a Kerepesi-úton vagy a körúton, avagy pedig a szimpátikusabb mellékutczákon, például a Petőfi-, Szerecsen- vagy Dob-utczában. Mennyi por, korom, füst, szemét, bogár, féreg, mikroba, coccus, bacillus és miegyéb akadna benne! Azt hiszem, még nem látott a világ soha ilyen tömeg-felvételeket.

Csak azért is érdemes volna kieszelni a levegő-fotografálást, hogy levehessük a pesti levegőt a maga teljes hűségében. Hogy lássuk, hogy hol és miben élünk. Hogy tudjuk, mi tartja bennünk a lelket. S hogy a fotográfiákból egy-egy tisztelet-példányt küldhessünk a polgármesternek, a főkapitánynak, a tiszti főorvosnak.

Istenem, ha én ezt megérhetném!

Vulpes.